

*Door mijn hoofd
gaat maar één
gedachte: mijn zoon,
hij wil mij zien!*

De zoon van Zahra Pars (44) is een dreumes van zeventien maanden als hij door zijn vader wordt ontvoerd in Iran. Elf jaar later hangt hij aan de lijn. Ze schreef er een boek over.

Foto's: Mark Nixon, Suzanne van de Kerck

Er staan twaalf berichten op mijn voicemail. Vast onbelangrijk, denk ik.

Mijn 3,5-jarige dochter Arezou en ik zijn net terug van drie weken Iran, waar we haar zieke opa hebben bezocht. Natuurlijk overwoog ik mijn zoon Aryan te zoeken in Qazvin, waar ik hem voor het laatst zag. Maar ik wilde mezelf behoeden voor een teleurstelling.

Het vaste telefoonnummer dat ik had, werkte al jaren niet meer en op het mobiele nummer werd nooit opgenomen. Waar zou ik hem moeten vinden?

Ik leg mijn mobiel weg, stop de was in de machine, ruim de koffers op, haal boodschappen en ga koken. Na het eten verzorg ik Arezou en gaan we samen vroeg naar bed, moe van de reis.

Pas nadat ik de volgende ochtend Arezou naar de peuterspeelzaal heb gebracht, kijk ik weer op mijn mobiel. O ja, de voicemails.

Achteloos beluister ik het eerste bericht. Ik schrik van de stem van mijn ex-man.

„Waar zit je?” vraagt Mehran. „Ik heb je wel tien keer gebeld. Heb je nog wel hetzelfde nummer? Bel me zodra je dit hoort, ik moet je spreken.” Hij geeft een nummer op waarin ik het netnummer van Qazvin herken.

Mijn hart begint onmiddellijk sneller te kloppen. Zou er iets zijn gebeurd met Aryan?

Als ik verder luister, hoor ik dat Mehran nog vijf berichten van gelijke strekking heeft ingesproken. Daarna hoor ik een onbekende stem, die jong maar niet kinderlijk klinkt. Mijn hart veert op.

„Hallo, ik ben Aryan.” Zijn stem trilt

nerveus. „Kun je mij terugbellen, ik wil je spreken.”

Zijn tweede bericht is van een paar dagen later en klinkt iets relaxter.

„Wil je mij bellen, dan kunnen we met elkaar praten. Dat lijkt me leuk,” zegt hij.

Ik weet niet wat ik hoor. Van blijdschap knal ik bijna uit elkaar. Mijn zoon! Hij wil hij me spreken! En hij klinkt als een puber!

Ik wil zo snel terugbellen dat ik van de zenuwen steeds de verkeerd toetsen indruk en een paar keer een vreemde aan de lijn krijg. Intussen haal ik me van alles in mijn hoofd. Wat kan er gebeurd zijn? Zou Aryan naar me toe willen, maar wil Mehran dat niet?

van te zijn dat dit echt gebeurt. Maar zelfs dan geloof ik het niet.

„Ik heb altijd van je gehouden en ik zal altijd van je blijven houden. Maar ik heb niet beseft wat ik heb gedaan. Zeg eens wat, Azita, zeg dat je het me vergeeft!”

Hij doet alsof hij zich nu pas realiseert hoezeer hij mij en Aryan heeft gekwetst, maar dat wist hij toch al die jaren al? En nu zegt hij ineens sorry, terwijl onze zoon al 12 jaar is?

„Zeg eens wat, Azi,” hoor ik aan de andere kant van de lijn. „Zeg dat ik een klootzak ben. Zeg dat ik kan doodvallen.”

Stilletjes zit ik te huilen.

„Wat kan ik doen om jouw pijn te verzachten? Hoe kan ik het goedmaken?” vraagt hij.

Dan knapt er iets bij mij. „Waar heb je het over?” schreeuw ik door de telefoon. „Denk jij dat je met woorden kunt terugdraaien wat je mij hebt aangedaan? Je kunt de tijd die ik met Aryan heb gemist niet terughalen!” De pijn is zo heftig dat ik nauwelijks kan praten.

„Aryan komt steeds met vragen

En waarom? Waar is deze ontvoering goed voor geweest?

Willen ze een regeling treffen?

Uiteindelijk hoor ik Mehran.

„Azita!” roept hij uit. Ik hoor vreugde in zijn stem als hij mijn koosnaam uitspreekt.

„Ik heb je berichten gehoord,” zeg ik koeltjes. „Wat is er, is er iets met Aryan?”

„Het spijt me, Azi,” zegt hij. „Ik kan niet uitdrukken hoeveel spijt ik heb van alles wat ik je heb aangedaan. Je weet niet hoe erg ik het vind.” Ik hoor hoe zijn stem breekt en dat hij begint te huilen. Van verbijstering weet ik niets uit te brengen.

„Vergeef me alsjeblieft. Ik had je niet zo veel pijn mogen doen, ik had je nooit zo mogen kwetsen,” gaat Mehran verder.

Hier ben ik niet op voorbereid. Ik knijp mezelf in mijn arm om er zeker

naar me toe," zegt Mehran. „Ik kan ze niet meer beantwoorden. Hij zoekt jou elke dag, ik kan er niet meer tegen."

„Waar is hij nu?"

„Op school."

„Ik kan nu niet meer praten, ik bel Aryan later in de middag wel op," zeg ik en ik hang op.

Ik loop naar de voordeur en ren naar buiten. Ik heb frisse lucht nodig. Met mijn hoofd in mijn nek snuif ik diep de buitenlucht op. Mijn ademhaling is het enige wat ik hoor. Door mijn hoofd gaat maar één gedachte: mijn zoon. Hij wil mij zien!

Vanaf het moment dat hij weg was, vertrouwde ik erop dat Aryan mij ooit zal zoeken, omdat een kind zonder moeder niet compleet is. Alleen verwachtte ik dat hij dat op zijn 15de of 16de zou doen, in plaats van op zijn 12de. Het maakt me zielsgelukkig dat hij nu al om me vraagt. Tegelijkertijd word ik er ongelukkig van; ook Aryan is beschadigd en gekwetst, blijkt uit wat Mehran heeft verteld. En waarom? Waar is deze ontvoering goed voor geweest?

De tijd gaat tergend langzaam voorbij. Wat moet ik zeggen als ik hem

Ik vertrouwde erop dat Aryan mij ooit zou zoeken, omdat een kind zonder moeder niet compleet is

„Hoi lieverd, ik ben het. Hoe is het?"

„Goed. En met u?" Aryan klinkt onwennig.

„Ik ben heel erg blij om je stem te horen. Ik hoor dat je mij wilt zien, is dat zo?"

„Ja, ik wil u beter leren kennen. Ik heb wat herinneringen van de paar keer dat u hier was, maar meer weet ik niet over u."

„Ik weet niet hoe het voor jou is, maar dat je dit zegt, maakt mij de gelukkigste persoon ter wereld." Ik zeg het godzijdank zonder te huilen.

„Echt waar?" vraagt hij.

„Ja, echt waar. Ik ben heel benieuwd hoe je eruitziet en wie je bent. Dat weet ik niet."

„Dat geldt voor mij ook, ik weet ook niet wie u bent," zegt hij. We lachen allebei.

Ik wil dit moment vasthouden, niet aan het verleden denken.

Ik wil hem horen praten, luisteren

naar hoe zijn stem klinkt, maar hij weet niet wat hij moet zeggen. En ik vind het ook lastig. Wat zeg je tegen een 12-jarige jongen die je niet goed kent en die in een totaal andere omgeving woont? We zijn vaker stil dan we spreken.

Toch merk ik dat hij de aandacht die ik hem geef prettig en bijzonder vindt.

„Wat ga je vandaag doen?" vraag ik, in de hoop een beetje informatie over zijn leven te verzamelen.

„Niet veel," antwoordt hij.

„Wat doe je normaal als je uit school komt?"

„Meestal doe ik wel veel, maar vandaag wil ik niets doen," zegt hij.

„Wiens idee was het om mij te bellen, van jou of iemand anders?" vraag ik.

„Van mij. Ik wilde mijn echte moeder ontmoeten, kijken wie u echt bent. Ik heb alleen verhalen gehoord."

Ik ben nieuwsgierig naar wat die verhalen inhouden, maar ik ga er nu niet op in. Eerst wil ik een band opbouwen.

„Zal ik je morgen bellen? Rond dezelfde tijd?" vraag ik.

„Ja, dat is goed," zegt hij.

Een enorme opwinding neemt bezit van me als ik ophang. Eindelijk! Eindelijk heb ik mijn zoon gesproken. ■

‘Ik ben heel benieuwd hoe je eruitziet en wie je bent. Dat weet ik niet.’

aan de telefoon krijg? Moet ik hem uitleggen wat er is gebeurd of juist niet? En zal ik hem überhaupt wel aan de lijn krijgen, of heeft Mehran weer eens een ziek grapje bedacht, een smerig plannetje om mij opnieuw in zijn macht te krijgen? In mezelf oefen ik het gesprek. Hoe zal ik hem noemen? Aryan? Mijn zoon? Lieverd? Het zijn woorden die altijd in mijn hoofd zitten, maar die ik zelden heb gebruikt. Eindelijk is het tijd om te bellen. „Hallo?" hoor ik zachtjes en onzeker. In gedachten maak ik een vreugdesprongetje. Het is geen smerig plannetje, deze keer is het echt!

Dit is een passage uit het boek *De kamer van mijn zoon* door Katja Meertens en Zahra Pars (foto), dat deze week is verschenen. Uitgeverij Nijgh & Van Ditmar, €18,50